

Langs de vloedlijn: mijmeringen tijdens de strandzesdaagse, 1998

Wie had dat verwacht? Gisteren was het nog prachtig weer, maar vandaag waait het stevig vanuit het noordwesten en het regent zo nu en dan meedogenloos. Wat kan dat snel veranderen. En dat nou net tijdens de langste etappe van deze strandzesdaagse; vierendertig kilometer. Ach, wat geeft het. Voor me uit loopt een schier eindeloze sliert van steeds kleiner wordende groepjes mensen. Wie is wie? Tijdens de buien steek ik mijn hoofd nog verder in de capuchon van de regencape; alleen mijn ogen en neus steken er uit en onderhouden het contact 'met buiten'. Het weer is zó onontkoombaar dat ik geniet van de directheid van alles wat ik zie, hoor, ruik en voel. Ik zing luidkeels 'Let it be' van de Beatles; niemand hoort het, de wind is sterker. De plastic figuren lopen vastberaden de schimmige toekomst in. Ik moet glimlachen bij het idee dat ik steeds voetstappen inhaal, meestal gedachteloos. Ze zijn daar afgedrukt voor mij, zo lijkt het. Het is vloed en je volgt dus sowieso het spoor om te voorkomen dat je op een zandbank doodloopt tegen de zee die dan ineens 'oversteekt'. Het getik tegen het plastic geeft een veilig gevoel ook al weet je dat de druppels zich uiteindelijk toch een weg banen door kiertjes en openingen. Als het een poosje regent voel je zo'n stroompje opeens langs je lijf lopen, maar dan zijn je voeten al lang nat.....
Ach, wat geeft het. Soppend stap ik flink door, mezelf langzaam verliezend in het geluid van regen, wind en zee.

Alle voetstappen haal ik in,

behalve die van mezelf.

Tijdloze minuten verdwijnen;

stap voor stap, alsof ik stilsta.

Mijn gedachten verdwalen.

Alles verwordt tot een stromend ritme.

Mijn lichaam loopt, is nat en moe,

maar ik ben intens tevreden.

Mijn ik.....zoveel ruimer,

tijdlozer vooral,
dan dit lopende lijf.
Waarom leef ik toch zo vaak
alsof ik vanzelfsprekend ben?
Ik ben een zandloper,
vandaag en al een eeuwigheid.
Het besef juicht in mij,
dat lichaam en aarde slechts momenten zijn
in eeuwige tijd.
Hier ben ik om rijker en rijper te worden,
ik loop mezelf tegemoet.

Ik kijk weer op; verre mensen lopen gebogen tegen de regen en wind. Ik ben ik; ik ben nooit de ander. Ik ben me vreemd helder bewust van hun anders-zijn. Al die mensen daar voor me (en achter me), met hun eigen gedachten op dit moment. De ogenblikken die altijd nú zijn en ons liefde of pijn brengen, vreugde of verdriet; en dat zo'n zeventig jaar lang, wandelend op deze aarde. Dat geldt voor ons allen, denk ik dan, maar voor ieder op z'n eigen wijze. Ik ben ik en nooit kan ik de ander zijn. Nooit kan de ander mijn ervaringen beleven zoals ik die beleef, ook al lopen we dezelfde weg. Een gevoel van begrepen eenzaamheid bekruipt mijn ziel. Het doet geen pijn, integendeel. De innigste relatie die we hebben is die met ons eigen innerlijk. Dat is onze weg: zo zijn we bedoeld door God, omdat het leren op aarde een eenzame klus is.

“Zullen we hier koffie gaan drinken?”, wordt er naar me toe gebruld.. Ik ontwaak uit mijn gedachten en moet lachen om dat ándere potsierlijke ‘plastic’ gezicht. We klimmen omhoog naar de strandtent, de wind even in de rug. Het is binnen gezellig. Overal natte jassen, vrolijke mensen, geurende warme koffie en gevulde koeken.

“Dat was een goed idee van je”, zeg ik dankbaar.

De3weg, Drs Peter Kortekaas